

ALICE SHY

TVURCE
OSUDU 2

● — pointa

Tvůrce osudu 2

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Alice Shy

Tvůrce osudu 2 – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TVŮRCE OSUDU 2

Alice Shy

● ■ pointa

2024

Díl I.

Rozsudek a trest

KAPITOLA I.

Seděl na kameni na břehu moře a pobaveně sledoval, jak se voda vzdouvá a zase klesá, škrábe se na břeh a je zas a znova strhávána nazpět. Vlny lemované bílou krajkou se rozbíjely o mělké pobřeží a zvířený písek je zbarvoval dohněda. Vypadaly jako umírající trosečník, který se udýchaně snaží dostat na souš, námahou se mu u úst tvoří pěna, natahuje ruce, zarývá nehty do písku, ale není mu to nic platné.

Sám pro sebe se usmál a vstal. Udělal pár kroků a rozhlédl se po širém nekonečnu. Moře se mu vrhlo k nohám a objalo je. Na okamžik si připadal jako všemocný vládce, kterému se klaní jeho lid, pak se však voda opět stáhla a změnila se v trosečníka. Dlaně tonoucího se marně snažily zachytit jeho kotníků. Prsty měl však příliš zesláblé, a tak pokus o záchranu připomínal spíš letmé pohlázení. Na lýtka mu dopadly jeho zpěněné sliny.

Život je boj, napadlo ho, jak se tak díval na tekutou bezmoc, která se mu válela u nohou. Boj, anebo hra.

A potom pohlédl k východu, kde se na obloze začínala kupit tma. Podobala se hejnu vran, které vycítily kořist. Brzy jejich křídla zahálí nebe, zakryjí slunce, jejich zobáky roztrhají trosečníka na kusy černé nicoty. Trosečníka,

poušť, a nakonec i celý svět. A nastane noc. Chladná a nelítostná pouštní noc.

Život je strašný boj, napadlo ho znovu, když se jeho oči vpily do temnoty v dálce. Anebo vzrušující hra.

Ať tak či tak, život je každopádně úžasná věc. Úžasná...

Úsměv na tváři se mu ještě rozšířil.

Konečně...

Konečně byl schopný cítit něco víc než jen prázdnotu a nenávist. I když už dávno přestal být člověkem, potrestal všechny, kteří mu kdy ublížili, a dostal, co chtěl, teprve teď měl opravdový důvod proč žít. Všechno dávalo dokonalý smysl. Bylo to skutečně úžasné.

Snad poprvé za celý život cítil něco jako štěstí.

Z myšlenek ho vytrhl veselý výkřik, který následovalo šplouchání vody. Nemusel ani otáčet hlavu, aby věděl, co se děje, ale přesto se otočil. Kousek od něj si ve vlnách hráli dva chlapci. Stríkali na sebe vodu, každou chvíli mizeli pod hladinou a zase se objevovali, smáli se a užívali si poslední zbytky dne.

„Fiore, pojď za námi!“ zavolal na něho jeden z nich, ten menší, když zachytil jeho pohled. „Pojď se s námi koupat, voda je senzační!“

Chlapec se nesmírně podobal své matce královně No-emi, Fiorově sestře, a ve svých devíti letech vypadal spíše jako dívka než hoch. Měl rozčuchané černé vlasy, které smáčela slaná voda, zdravě opálenou pleť a velké nádherné oči, i když jejich barvu nezdědil ani po matce, ani po otci, ale po svých předcích z Chrámu. Po těch předcích, kteří byli obdařeni podivuhodnou silou, jež přecházela z generace na generaci. Měl oči barvy písku, které se na slunci zlatavě leskly. Takové oči neměl nikdo jiný než přímí potomci Chrámu. Byly to oči, které v sobě ukrývaly moc. Moc, která se v chlapci bohužel ještě neprobudila, což Fi-ora trochu znepokojovalo. On sám v jeho letech dokázal

svou sílu využívat téměř naplno a jako syn velekněze se účastnil všech chrámových povinností.

I když se chlapec ani trochu nepodobal svému otci, nejspíš po něm zdědil jeho neschopnost probudit v sobě svůj dřímající talent. Nynější vládce, který se honosil titulem soudce, musel nejprve zemřít a opustit své první tělo, aby mohla být jeho moc osvobozena. Nejspíš za to mohl šok, který byl způsobený zničením prvního těla a přesídlením duše do jiného. A ani pak nedokázal svou obrovskou sílu plně využít a ovládnout, ale to bylo zapříčiněno spíše soudcovou vlastní nešikovností než čímkoliv jiným. Chlapec na tom bude nejspíš podobně, napadlo Fiora lehce rozmrzele. Možná mu potrvá ještě mnoho let, než se jeho schopnosti ozvou, anebo bude muset napřed zemřít. Jako soudcův syn by měl mít taktéž možnost žít třikrát, jeho duše by měla být schopná ještě dvakrát změnit tělo, takže se není čeho bát. Jednou se vše naučí a bude z něj velký vládce říše, soudce. On, Fiore, se o to postará, protože to je teď jeho smyslem života. Je tady proto, aby vychoval budoucího soudce a dohlédl na to, aby nebyl tak ubohým vládařem, jako je ten nyníjší.

„Fiore!“ zavolal na něj hoch znovu. „Pojď za námi do vody!“

„Ne, vy pojdte za mnou na břeh, můj pane!“ křikl se smíchem. „Začíná se stmívat. Je čas jít zpátky!“

Ano, udělá všechno pro to, aby z tohoto chlapce nebyl hloupý neschopný soudce, jako je jeho otec. Udělá z něj nejmocnějšího vládce, jaký kdy žil, i kdyby to mělo být třeba až za sto let. Času na to mají dost. Chlapec má před sebou celý život a poté další dva a Fiorovo vlastní tělo přestalo stárnout už dávno. Díky nyníjšímu soudci přestal být člověkem, ztratil svobodu a mnoho dalšího, ale získal něco jako nesmrtelnost. Dokud budou žít soudcovi potomci, bude žít i on. A soudce měl už nyní tolik dětí, že mu byla

zajištěna věčnost, tedy pokud se Fiore nenechá někým zabít, ale na to si dá pozor. Navíc, pokud by se Fiora chtěl někdo zbavit, musel by být přinejmenším stejně mazaný jako on sám, ale momentálně v říši nikdo takový neexistoval nebo o něm alespoň nevěděl. Byl v bezpečí stejně jako jeho plán na výchovu Aimého, soudcova syna.

„Ještě chvíli, Fiore!“ protestoval chlapec a snažil se popotit svého bratrance, který mu ve vodě dělal společnost. „Vždyť je ještě světlo!“

„Dobře, ale opravdu jen chvíli!“ souhlasil a posadil se zpátky na kámen.

Začínal hocha rozmazlovat, ale to jen proto, že byl rád, že je chlapci konečně zase dobře. Dalo mu obrovskou práci, než se mu podařilo znovu vykouzlit úsměv na těch drobných dětských rtech. Jak dlouho to trvalo? Více než dva roky? Více než dva roky zabralo, než se chlapec zotavil z traumatu, za nějž mohl vládce a vlastně i on sám, protože byl zvědavý.

Ta jeho zatracená zvědavost a způsob nazírání světa jako jedné velké hry! V životě mu to přineslo už spoustu problémů a stejně se z toho nepoučil.

Možná je v podstatě stejně hloupý jako soudce, napadlo ho a rozladěně kopl do malého oblázku, který mu k nohám hodila vlna. Oblázek odletěl zpátky do moře a s téměř neslyšným plesknutím zmizel pod hladinou.

Tentokrát však na Fiora následky jeho špatného úsudku dopadly hůř než kdykoliv předtím. Tentokrát přišly výčitky. Výčitky! To bylo něco, s čím neměl doposud mnoho zkušeností. A ještě horší bylo, že se jich nemohl zbavit.

Fiore si doteď vyčítal, že soudci dovolil se svým synem experimentovat. Proto sám sobě přísahal, že podruhé už něco podobného nedopustí. Chápal důvody, proč soudce udělal to, co udělal, ale to ještě neznamenalo, že mu to měl povolit.

Jak se to vlastně tenkrát stalo?

Čím to začalo?

Fiore si ztěžka povzdechl a zahleděl se do dálky. Ač nechtěl, před očima se mu jako děsivá noční můra začala odehrávat událost, která se stala před dvěma lety, a již se byl nucen účastnit.

Soudce už dlouho mluvil o tom, že by jeho syn měl umět využívat své schopnosti, které zdědil po matce. Královna přece dovedla své nadání uplatnit už v pěti letech! Sice jen trošku, ale přece. A navíc by měl zdědit i něco z jeho síly! Vždyť vládcové této říše dokážou číst v lidské mysli! Stačí, když se právoplatný soudcův potomek člověka jen dotkne, malinko se soustředí a má mysl druhého jako na dlani. Jak je tedy možné, že královskému synkovi je už sedm let a neumí zhola nic?

„Možná je to tím, že je to váš syn, pane,“ nadhodil tenkrát Fiore, když o tom se soudcem mluvil v soukromí.

„Co tím chceš říct?“ rozkřičel se na něj tehdy vládce. „Co tím naznačuješ, zatraceně?“

„Nic... Já jen...“ zarazil se Fiore, kterého vládcův výbuch vzteku překvapil. Nebyl důvod se rozčilovat, vždyť chtěl jen konstatovat, že... „Vy sám jste měl přece také problémy se svými schopnostmi. Copak už jste zapomněl, že jste musel nejprve...“

„Co jsem musel?“ křičel soudce a vztekle se zvedl zpoza stolu, za nímž seděl.

„... umřít, aby se ve vás vaše schopnost číst lidem v myslích probudila,“ dořekl Fiore a zmateně se na soudce po díval.

Vládce se den ode dne stával nedůtklivějším a nedůtklivějším a jakákoliv zmínka o tom, že by mohl trpět nějakou slabostí nebo nebyl dokonalým panovníkem, ho dokázala vmžiku rozlítit. Zcela přestával být schopný přijmout kritiku. Dokonce i jeho rádcové s ním začínali mít

na královských poradách potíže, když se mu snažili navrhovat jiné a mnohdy také lepší možnosti řešení nějakých problémů v říši. Dříve poslouchal alespoň jeho, Fiora, ale to už poslední dobou taktéž neplatilo. Kvůli tomu v zemi vládl nepředstavitelný chaos, kdy obyčejní lidé nevěděli, jaká nová nařízení soudce vydá, čím zkomplikuje obchodování se surovinami či jak vysoké daně budou platit příští měsíc nebo zdali kvůli nepokojům, korupci a boji o moc mezi šlechtou nepropukne občanská válka. Ulicemi měst se plížila tísnivá nejistota, z dřímoty se probouzela chudoba a obyvatelé na každém kroku přepadaly nespokojenost a obavy z budoucnosti.

„Neopovažuj se o svém pánovi jakkoliv pochybovat!“ štěkl soudce a vztekle se na Fiora podíval.

„Jen jsem chtěl říct, že...“ bránil se Fiore. „Nechtěl jsem vás rozzlobit ani o vás pochybovat.“

„Tak raději nic neříkej,“ odsekl soudce a znovu se posadil.

„Pane,“ řekl důrazně Fiore, který se nehodlal nechat tak snadno zastrašit jako soudcovi jiní rádcové. „Mou povinností jako vašeho pobočníka a rádce a také vychovatele vašeho syna je vás upozornit na...“

„Nech si svá upozornění pro sebe a raději mi řekni, co udělat pro to, aby se ten kluk už konečně naučil používat své schopnosti,“ přerušil ho prudce soudce. „Mluvil jsem s veleknězem a prý existuje způsob, jak to zařídit.“

„Ano, ale nejlepší by bylo jednoduše počkat a nechat Aimého, aby se vše naučil zcela přirozeně,“ pokýval zamyšleně hlavou Fiore.

„Abychom se toho ale dočkali,“ zamračil se vládce.

„Váš syn Aimé dělá velké pokroky ve všem,“ snažil se Fiore chlapce zastat. „Učivo mu jde výborně a tělesně je na tom skoro stejně dobře, jako byl v jeho věku jeho bratranec Sébastien, generálův syn, který je o tři roky starší.“

„To je sice hezké, ale to nestačí,“ zabručel rozmrzele vládce. „To ani v nejmenším nestačí. Velekněz se se mnou shodl v názoru, že co se týče zděděné síly po předcích, je chlapec poněkud zaostalý. Navrhl, že by bylo možné vyburcovat jeho spící schopnosti obřadem probuzení.“

„To vám velekněz navrhl?“ ujistil se raději Fiore, protože ho tato informace mírně zaskočila.

Obřad probuzení nebylo něco, k čemu by se soudný velekněz měl uchýlovat, pokud ho již několikrát úspěšně neprovedl. A to stávající velekněz dozajista neudělal. S obřadem probuzení si nikdo rozumný nechtěl příliš zahrávat, protože výsledek byl vždycky nejistý a často dokonce vedl k tragédii. Předchozí velekněz obřad vyzkoušel dvakrát a v obou případech neúspěšně. V obou případech to vedlo ke smrti člověka, který ho podstoupil. A to měl minulý velekněz mnoho zkušeností a velkou moc. Nynější velekněz se mu v tomto ohledu nemohl vůbec rovnat!

„Velekněz vám řekl, že by obřad zvládl provést?“ vyptával se dál Fiore. „Je si jistý, že by to uměl? Že by to dokázal?“

„O ničem takovém nemluvil, jen mi sdělil, že obřad probuzení existuje a v Chrámu se občas praktikoval,“ opáčil soudce. „Jsem ochotný ho vyzkoušet, pokud je tomu tak.“

„Ano, v Chrámu se něco takového skutečně jednou za čas praktikovalo, pokud se zdálo, že už není jiná možnost,“ přisvědčil nervózně Fiore. „Sám jsem to viděl dvakrát, ale...“

„Ale co?“ zamračil se vládce.

„Ale ani jednou to nebylo úspěšné,“ dořekl Fiore. „Vašeho syna by to mohlo stát jeden z životů...“

„Také by to však mohlo vést k probuzení jeho schopností.“

„Ano, pokud by se to podařilo,“ pokrčil rameny Fiore. „Nikdo vám ale nemůže zaručit, že se to skutečně zdaří. Je

to velice náročný obřad a stávající velekněz je příliš mladý a nezkušený. Dle mého názoru je to strašně nebezpečné.“

„Pakliže existují jakékoliv šance na úspěch, jsem ochotný ten obřad zkusit,“ pousmál se vládce. „Můj syn by měl mít velkou moc a sám jsi říkal, že je na tom fyzicky dobře, navíc mě stávající velekněz nikdy nezklamal. Podle mě by to mohlo vyjít.“

„Myslím, že byste to měl s veleknězem důkladně prokonzultovat a poté znovu zvážit,“ prohlásil Fiore.

Myšlenka obřadu probuzení se mu ani trochu nezamlouvala. Výsledek byl příliš nejistý. Na jednu stranu byla pravda, že by vše mohlo dopadnout výtečně, Aimé byl koneckonců skutečně šikovný, ale nedostatek zkušeností mladého velekněze a předchozí nepovedené obřady mluvily za své.

„Být vámi, byl bych velmi opatrný,“ upozornil soudce. „Jakékoliv násilné urychlování dozrávání chlapcovy moci by mohlo být fatální.“

„Dobře,“ přikývl po chvíli přemýšlení soudce. „S veleknězem to proberu, promyslím to a poté se rozhodnu.“

Během následujícího dne proběhly konzultace, další den zvažování a třetí den měl vládce jasno.

Obřad bude.

A Fiore ho znovu varoval, ale nevzdoroval.

Co kdyby...?

Co kdyby se to skutečně povedlo?

Koneckonců, co se může stát tak strašného? Soudcův syn má přece tři životy. I kdyby se to pokazilo, nebude vše ztraceno.

A tak k obřadu došlo a celé se to tenkrát ošklivě zvrtilo.

Fiore se v myšlenkách zarazil a silou vůle se přinutil už na nic nevzpomínat. Nechtěl si znovu prožít celý ten drastický obřad, který měl za úkol vytáhnout z chlapcova nitra všechnu jeho skrytou sílu. Nechtěl znovu čelit vší té bolesti

a hrůze, které si Aimé musel vytrpět, a které cítil i on sám, neboť byl na soudcova syna napojený kouzlem, jímž z něj vládce udělal to, čím byl teď. A už si vůbec nechtěl znovu připomínat chvíle, které následovaly poté.

Obřad žalostným způsobem selhal.

Aimé sice nezemřel, ale tehdy se zdálo, že je vše ztraceno.

Fiorovi se i přes úpornou snahu začaly vzpomínky vracet.

Všechny ty výčitky, všechn ten vztek...

Kolikrát sám sebe proklínal za to, jak ho jen mohlo napadnout, že se nemůže stát nic horšího, než že Aimé umře a ztratí tak jeden život. Už jen to, že se ten život rozhodl vinou vlastní zvědavosti riskovat, bylo neodpuštělné, ale sama myšlenka, že není nic horšího než smrt, byla zcela naivní.

Byla spousta věcí horších než smrt.

A jedna z nich byla obzvlášť zruďná.

Jak jen mohl být tak hloupý? Jak jen mohli být všichni tak hloupí? A kdo byl za jejich lehkovážnost potrestaný nejvíce? On? Velekněz? Soudce? Říše?

Ne...

Byl to Aimé, který vůbec za nic nemohl.

Ne...

„Ne...“ zašeptal Fiore a sám pro sebe se bolestivě rozesmál. Před očima už dávno neměl potemnělé moře a černající oblohu, ale...

Ne! Ne, ne, ne, ne, ne!

Nesmí na to myslet!

Je to pryč! Už je to pryč!

Už je to téměř pryč! Aimé už je téměř v pořádku!

„Co to tam vyvádíš?“ ozvalo se volání, které mu pomohlo vynořit se ze zoufalých vzpomínek. Protřel si oči a rozhlédl se kolem sebe.

Vůbec si neuvědomil, že se postavil a vztekle kopal do písku.

Neměl by se nechat těmi hroznými vzpomínkami tak unášet, pak nad sebou ztrácí kontrolu, a to je něco, co by se nemělo stávat. Nesmí si dovolit žádnou slabost, má před sebou důležitý úkol postarat se o to, aby z Aimého vyrostl ten nejlepší možný soudce. Musí být připravený čelit současnému vládci, pokud by se rozhodl obřad ještě někdy zopakovat. Chlapec v sobě své schopnosti musí probudit přirozenou cestou. Fiore už nikdy nesmí dopustit, aby ho k tomu někdo nutil tak drastickým způsobem, jakým byl obřad probuzení. A také soudci nedovolí, aby svého syna využil jen proto, že je naprosto neschopným vládcem...

„Co to tam děláš, Fiore?“ zazněl za jeho zády pobavený hlásek. „Vykopáváš tam nějaký poklad?“ zeptal se chlapec se zaujetím, prosmýkl se kolem Fiora a začal zkoumat díru v písku.

„Ale ne,“ zasmál se Fiore a dal ruce v bok. Doufal, že jeho smích nezni tak nuceně, jak moc se do něj ve skutečnosti nutil. „Jen jsem se snažil odlákat vás z vody, můj pane. Už je čas jít zpátky. Je skoro tma a Sébastien také musí domů.“

„No jo,“ zabručel zklamaně hoch a přestal si prohlížet Fiorovo plážové dílo. „Tak tedy pojďme.“

Oba chlapci se oblékli do šatů, které si ze sebe předtím strhli, aby mohli dovádět ve vlnách, a vydali se k paláci, jenž čněl nad střechami městských domů.

Nádherné soudcovo sídlo, jehož věže bodaly do nebe, v noci se snažily přilákat měsíc a ve dne bojovaly se žhnoucím pouštním sluncem, bylo vystavěné na vyvýšeném místě uprostřed rozlehlého města, do něhož se z pláže dalo pohodlně dostat podél přístavu. Jakmile člověk dorazil ke zdem přístavních hostinců, v nichž s oblibou popíjeli námořníci a přístavní dělníci, uviděl širokou dlážděnou cestu, jež

ho pak mezi vysokými zdmi domů zavedla až na malebné kulaté náměstí, kde stála obrovská budova Chrámu. V něm sídlil velekněz se svými kněžími. Tito věrní sluhové říše neměli na starosti jen duše místních obyvatel, jak by se na první pohled mohlo zdát, ale pracovali přímo pro vládcu této země jako jakási tajná služba. Byli soudcovými ušima a očima, soudcovými vyzvědači, studnicí vědění a v neposlední řadě také katy. Dostat se do rukou někoho z Chrámu nikdy nevěstilo nic dobrého. Chrámoví kněží podstupovali těžký výcvik, aby všem svým povinností vůči říši i soudci dostáli, a jejich život rozhodně nebyl lehký. Přímí potomci velekněze byli navíc nuceni absolvovat speciální trénink, aby dokázali plně využít své velmi nebezpečné schopnosti, které se v rodu velekněze dědily. Když to všechno ale člověk zvládl, měl před sebou zajímavou kariéru a do smrti se nemusel bát, že by během svého života jakkoliv strádal na rozdíl od obyčejných lidí, kteří měli mnohdy potíže přežít v zemi, jejíž povrch z velké části tvořila vyprahlá poušť.

Vždycky, když Fiore s chlapci procházel potmělou ulicí vedoucí na náměstí k Chrámu, přemýšlel, jaký život by ho čekal, kdyby jako prvorozený syn velekněze převzal vládu nad ostatními kněžími. Určitě by to bylo náročné, ale zároveň zajímavé a vzrušující. I když život, jaký vedl teď, byl dozajista stejně tak náročný a mnohdy také zajímavý a vzrušující. Kdyby se však stal veleknězem, jak jeho zesnulý otec zamýšlel a jak ho také vychoval, měl by velkou moc. Silný velekněz byl téměř stejně mocný jako samotný soudce a byl také jedním ze soudcových nejvyšších rádců. Bohužel se však veleknězem nestal a své postavení na královském dvoře si musel těžce vydobýt. A jeho těžce vydobyté postavení poslední dobou začínaly pohrbit pouštní duny stejně jako vliv velekněze i ostatních soudcových rádců, protože soudce si jednoduše odmítal nechat poradit.

Fiore si povzdychl, aby zahnal nepříjemné myšlenky, a z batohu, který nesl na zádech, vytáhl dva hrubé hřejivé šátky a podal je chlapcům. Obloha už byla dočista černá a pouštní noc s sebou obyčejně přinášela chlad. Mezi rozpálenými zdmi domů se sice zuby nehty drželo teplo, ale noc bývala i tak studená a nepříjemná. Na poušti teploty dokonce klesaly pod bod mrazu. Poslední dobou však byly noci velmi horké, což bylo něco tak neobvyklého, že s sebou Fiore na večerní procházky stále brával nějaký kousek oblečení navíc na zahřátí. Dnes však teplý šátek vůbec nebyl potřeba. Aimé si ho i přesto poslušně vzal a přehodil si ho přes ramena. Sébastien ho ale odmítl.

„Musím se otužovat,“ prohlásil odhodlaně. „Táta říkal, že prý se mnou pozítří začne trénovat v noci na poušti. Musím být připravený na všechno, abych se taky mohl stát generálem, jako je on.“

„To se máš,“ posteskl si Aimé. „Já cvičit v noci na poušti určitě nebudu, místo toho dostanu hodiny... Co se to vlastně budu učit?“ zeptal se Fiora.

„Diplomacii,“ odpověděl pobaveně Fiore. Dovedl si dost dobře představit, že noční trénink v poušti je pro malého chlapce dozajista lákavější než nudné přednášky o složitých vztazích mezi zdejšími urozenými rody a věčných konfliktech mezi knížectvími, která se snažila uzmout si pro sebe větší moc nebo si na soudci vydobýt různá privilegia.

„Ach jo,“ konstatoval posmutněle Aimé a zachmuřeně se díval pod nohy.

Ztratil se v představách o nezáživné výuce a okolní svět pro něj ztratil význam. Nevnímal, jak procházejí okolo vysokých domů, před nimiž byly sem tam rozložené stánky s čerstvými ingrediencemi na vaření, sušeným ovocem, oříšky, sladkostmi nebo nejrozumnějšími pochoutkami nakládanými v oleji nebo v octu. Nevšímal si, jak se trhovci

neúnavně snaží prodat své zboží, vyvolávají, jaké pomůcky do domácnosti, voňavky či šperky si u nich člověk může koupit, nebo přímo na ulici vaří nejrůznější lákavá jídla, která si místní mohli vzít s sebou domů k večeři nebo si je sníst rovnou na místě. Nezajímalo ho, že se sem tam dalo narazit na stánky s levnými přírodními nebarvenými látkami, které byly určené pro lidi, kteří měli hluboko do kapsy, na kiosky se žlutou a zelenou bavlnou pro šťastnější obyvatelstvo, v nichž se dal sehnat i drahý satén v odstínech žluté, zelené, a hlavně modré vyhrazený pro šlechtu. Švadlenky a krejčí na tržišti prodávali rovnou i ušité oděvy nebo nabízeli, že lidem spíchnou něco přímo na míru.

Pokud byl však člověk sám soudce nebo patřil k soudcově rodině, na tržišti měl jen omezený výběr barevných látek. Soudce a jeho blízcí totiž mohli nosit i červenou. Nikdo jiný však na červenou, která byla symbolem královské moci, neměl nárok, proto ji na trzích neprodávali. Když si chtěl nechat soudce nebo někdo z jeho blízkých ušít nové šaty, musel zajít do speciálního kamenného obchodu na náměstí nebo pozvat výrobce látek, švadlenu či ševce rovnou do paláce. V pořádném obchodě na náměstí se ale daly koupit také látky bílé, z nichž se šilo oblečení pro otroky, nebo černé, ze kterých si nechávali vyrábět hábity kněží z Chrámu.

Aimé i Sébastien se nejraději oblékali do modré, zvláště když šli na procházku do města. Byla to pro kluky příjemná studená barva, která v horkých pouštních dnech působila jako chladivá voda v moři. Fiore ale s oblibou nosil červenou, i když by se měl jako otrok správně oblékat do bílé. Soudce mu ale jako svému rádci a blízkému příteli udělil výjimku.

Všichni lidé, od prodavačů, nakupujících až po kolemjdoucích, se pokaždé hluboce uklonili, když kolem nich královský syn se svým bratrancem a doprovodem v podobě

Fiora prošli. Obyvatelé byli zvyklí je na hlavní trase do paláce čas od času potkávat a nikdy jim nezapomněli vzdát patřičnou úctu. Soudce byl koneckonců uctíván téměř jako bůh, ať už byla jeho schopnost řídit zemi jakákoliv, a jeho syn si proto zasloužil náležitý respekt. Pro Aimého byly procházky ulicemi bezpečné. Občané hlavního města totiž jako jedni z mála žili jakž takž v blahobytu, přepadávat syna soudce pro ně tedy nemělo žádný smysl, zvlášť když byl v doprovodu někoho, kdo byl vytrénovaný v Chrámu. Na pořádek na hlavní třídě i v uličkách také neustále dohlížely stráže a člověk se špatnými úmysly se musel mít na pozoru i před veleknězovými lidmi, kteří působili jako tajná policie. Kdyby chtěl na soudcova syna někdo vztáhnout ruku, okamžitě by o ni přišel.

„Když se budete při zítřejší výuce snažit, mohl bych se přimluvit u vašeho otce a možná by vás na noční trénink se Sébastienem pustil,“ navrhl po chvilce mlčenlivé chůze Fiore, kterému bylo chlapce trochu líto.

„Myslíš, že to bude fungovat?“ podíval se na něj Aimé. „Víš, že otec mě jen nerad někam pouští. Ani tyhle naše malé procházky na pláž mu nejsou moc po chuti.“

„Za pokus to stojí,“ pokrčil rameny Fiore. „Když to nevyjde, alespoň to bude mít pozitivní dopad na vaši výuku. Soudce se totiž zeptám jen v případě, pokud se na hodiny skutečně soustředíte.“

„Ty taky člověku nedáš nic zadarmo,“ zamračil se na svého vychovatele Aimé. „Všichni jsou na mě hrozně přísní. To není fér. Ostatní si můžou dělat, co chtějí, a já nic,“ postěžoval si a ukázal na místní děti, které pobíhaly okolo stánků.

„Samozřejmě, že jsou na vás všichni přísní, můj pane, jste přece budoucí vládce této říše,“ zasmál se Fiore. „A ne všichni si můžou dělat, co chtějí. Podívejte,“ dodal a ukázal na dívku, která v jednom z pouličních stánků pomáhala

své matce připravovat smažené pšeničné placky plněné bramborami a vejci.

„No jo,“ odsekl Aimé a ani na dívku, která zrovna cosi míchala v misce, nepohlédl.

„Já myslím, že by se to mělo vyzkoušet,“ ozval se nasměle Sébastien. „Všechno, co pro to musíš udělat, je jen dávat při výuce pozor, Aimé. Bylo by super, kdybychom mohli strávit noc na poušti spolu.“

„Říkáš to, jako bys mého otce neznal,“ zabručel soudcův syn. „Moc dobře víš, že mě nikdy nikam nechce pouštět a nejráději mě má doma v paláci pod dozorem.“

„Já vím, ale...“ namítl Sébastien, „stejně si myslím, že bys to měl alespoň zkusit.“

„Dobře, dobře,“ souhlasil nakonec Aimé. „Ale pravděpodobně to stejně nebude fungovat,“ dodal pesimisticky.

Než prošli dlouhou ulicí, která se každý večer měnila v tržiště, minuli majestátní Chrám, a došli k paláci, padla už úplná tma, již trhalo jen mdlé světlo vycházející z otevřených oken okolních domů. Konečně zapadlo slunce a žhavý pouštní žár alespoň trochu pominul – čas vyvětrat a nadýchat se vláhého vzduchu a také vyjít ven nebo pose-dět před domem se sousedy.

Pro Aimého to však byla doba, kdy musel být v paláci a buď zasednout se svými rodiči k večeři, nebo se pomalu přichystat ke spánku. Společné večeře s královnou a soudcem bývaly obvykle jen třikrát či čtyřikrát do týdne a jejich úkolem bývalo informovat soudce a jeho ženu o pokrocích, které chlapec dělal ve výuce, nebo naopak soudce Aimému řekl o jeho nových úkolech a programu, který ho v následujících dnech čekal. A pokud vládce nebyl spokojený s výsledky synovy snahy, nebo dostal od Aimého učitelů špatné zprávy, obyčejně chlapce důrazně pokáral a nařídil mu nějaký trest. Dobré známky se braly jako samozřejmost, pochvala nebo odměna tedy nikdy nepřišla.

Rodinné večere proto zrovna nebyly nijak zvlášť příjemnou záležitostí, kterou by si Aimé, a tím pádem i Fiore, jenž při nich byl jako chlapcův vychovatel a soudcův rádce také přítomný, užívali. A nejspíš si je neužíval ani soudce se svou ženou, jak se kolikrát zdálo. Vztah vládce a královny totiž nebyl zrovna nejlepší.

Dnes se však žádná královská večere nekonala, a tak když se na nádvoří Aimé rozloučil se Sébastienem, s úsměvem zamířil do svého pokoje. Až Fiore chlapce zavede do jeho komnat a předá ho do péče služebných, které Aimému přinesou jídlo a připraví koupel i čisté oblečení, bude to znamenat také konec jeho dnešní práce vychovatele mladého pána a čas na zasloužený odpočinek. Tedy alespoň pokud bude mít štěstí. Občas se stávalo, hlavně v minulosti po obřadu, že...

„Tak já to zkusím,“ ozval se náhle Aimé a vytrhl tak Fiore z myšlenek.

„Co přesně máte na mysli?“ zadíval se na chlapce překvapeně a snažil se vzpomenout, o čem že se to předtím bavili a na co může hoch narážet.

„No přece, že se budu při zítřejší výuce snažit, aby mi otec dovolil jít se Sébastienem na výcvik do pouště. Co jiného?“ zamračil se Aimé. „Tedy pokud mi slíbíš, že se u něj za mě přimluvíš.“

„Ach ano, samozřejmě,“ přikývl okamžitě Fiore s úsměvem. „To je výborný nápad a zcela určitě vás u soudce podpořím.“

„Snad to vyjde,“ zadoufal Aimé a s nadějí pohlédl vzhůru, jako by prosil o pomoc strop zdobený barevnými mozaikami.

„Pokud se skutečně budete při výuce snažit, věřím, že by to mohlo vyjít,“ povzbudil hochu Fiore. Pak se zastavil a pobaveně sledoval, jak chlapec zatíná pěsti v němé modlitbě a ani si nevšiml, že minul dveře komnat své matky.

„Můj pane, měl byste popřát královně dobrou noc,“ upozornil Aimého zlehka.

„Cože?“ zarazil se chlapec a ohlédl se. „No jo, máš pravdu,“ povzdychl si a vrátil se o pár kroků zpátky. „Tak honem, ať to mám za sebou a můžu jít k sobě do pokoje,“ řekl odevzdaně a pokynul Fiorovi, aby zaklepal na královniny dveře a ohlásil ho.

Fiore zlehka zaťukal, a když se zpoza dveří ozvalo tiché vyzvání, otevřel a nakoukl dovnitř, aby královně oznámil, že je tady její syn. Soudcova žena něco nesrozumitelně zamumlala, Fiore otevřel dveře dokořán a nechal Aimého vstoupit.

„Přišel jsem ti popřát hezký zbytek večera a dobrou noc, mami,“ řekl chlapec, když došel doprostřed velkého vzdušného pokoje s balkonem, z něhož byl impozantní výhled nejen na město, ale hlavně na širé moře, které teď bylo skryté v noční tmě.

Královna seděla u otevřených dveří vedoucích na balkon a k příchozím byla obrácená zády. Před sebou měla malířský stojan a na něm široké plátno, na němž zářilo množství výrazných barev. Dokončovala zrovna jeden ze svých mnoha obrazů, na nichž byly vždy namalované jen výhledy z jejího balkonu nebo z oken v jejích komnatách. Tentokrát se jednalo o západ slunce nad střechami města. Obloha na obraze byla prořezána množstvím rozpitých ohnivých čar, které měly znázorňovat nádherné večerní červánky.

„Jú, to je krása!“ vydechl překvapeně Aimé, když obraz zahlédl, a popošel o pár kroků vpřed. „Tohle je možná jeden z tvých nejlepších...“ začal obdivně, větu však nedorekl, neboť ho zarazil královnin prudký pohyb.

„Nepřibližovat se!“ křikla a přes rameno se na syna zamračila. „A hlavně nesahat, barvy ještě nejsou zaschlé.“

„Já jsem neměl v úmyslu na obraz sahat,“ ohradil se Aimé.

„Jen jsem ti chtěl pochválit...“

„Měl bys už jít spát,“ pokračovala přísně královna, aniž by se na syna zcela otočila. „Je pozdě, venku už je úplná tma. Fiore, odveď ho do jeho pokoje. Takhle na noc už by se neměl courat po chodbách.“

„Samozřejmě,“ ozval se za Aimého zády Fiore. Rychle k chlapci došel a položil mu ruku na rameno. „Pojďte, můj pane, vaše matka si, zdá se, přeje nerušeně pracovat.“

„Dobrou noc,“ řekl ještě jednou Aimé, a aniž by čekal na odpověď, otočil se a zamířil ke dveřím. Než k nim však došel, v marné naději se však přece jen ještě ohlédl.

Královna ale upřeně hleděla na svou malbu a jen se natáhla ke stolku, který stál vedle, aby si z velké mísy plné bonbonů vzala čokoládovou pralinku. Vložila si sladkost do úst a poté na stolku ještě nahmatala tubu s černou barvou a na malířskou paletu vytlačila trošku půlnoční černě, kterou začala míchat štětcem. Nyní už bylo zcela jasné, že se chlapec žádného přání na dobrou noc nedočká. Královna veškerou pozornost věnovala obrazu. Aimé proto jen ponuře pokrčil rameny a vyšel na chodbu. Fiore ho následoval a zavřel za nimi dveře. Beze slova se vydali k chlapcovým komnatám.

Aimého dobrá nálada po večerním koupání v moři a naději na výcvik v poušti se po návštěvě matky vypařila jako vláha pohlcená poledním sluncem. A tak tomu bylo skoro každý den. Královna nejraději trávila čas o samotě jen ve společnosti svých štětců, barev a pláten a jakýkoliv nedostatek lidského kontaktu, který mohla cítit, kompenzovala velkým množstvím čokoládových bonbonů, datlí plněných ořechy a měkkých barevných cukrovinek ochucených růžovou vodou. Bývala málomluvná, a kdykoliv ji někdo vyrušil v nevhodnou dobu, což bylo skoro pokaždé, dokázala být velmi nevrlá a příkrá. Někdy si z jejího chladného chování chlapec nic nedělal, ale jindy ho její

slova dokázala nemile zasáhnout. A dnes se očividně trefila do citlivého místa.

Fiore potlačil tíživý povzdech a přímo přede dveřmi do chlapcova pokoje Aimého předešel, aby mu mohl otevřít.

Hoch vstoupil a zřejmě se chystal úlevně svalit na pohovku, ale okamžitě se zarazil, protože mu pohled padl na návštěvu, která na něj v místnosti čekala. U otevřeného okna s výhledem na tisíce drobných světelek, jež se miho-tala ve městě dole pod palácem, stál soudce.

„Konečně jste zpátky,“ obořil se vládce na příchozí. „Kde jste byli tak dlouho?“

„Mladý pán byl popřát matce dobrou noc,“ odpověděl za zaraženého Aimého Fiore.

„Skutečně?“ zvedl soudce tázavě obočí, ale bylo vidět, že ho Fiorovo vysvětlení uspokojilo. „A co královna dělá?“

„Maluje,“ pokrčil rameny Aimé.

„Ach tak, dobře, dobře,“ pokýval hlavou soudce, jako by jeho odpověď ve skutečnosti ani nevnímal.

„Otče, proč jsi vlastně tady?“ položil chlapec soudci otázku, která ho zřejmě napadla hned, jakmile ho v pokoji uviděl. Nestávalo se často, že by vládce na syna takto čekal. Když chtěl Aimého vidět, obvykle si ho zavolal k sobě do pracovny nebo nařídil připravit rodinnou večeři. „Provedl jsem snad něco?“

„Jestli jsi něco provedl?“ zopakoval chlapcovu otázku soudce a na syna se zamračil. „To musíš vědět nejlépe ty sám, jestli jsi něco provedl. Provedl jsi něco, co jsi neměl?“

„Ne-e,“ vyhrkl překotně Aimé a prudce zavrtěl hlavou. „Jen jsem nevěděl, proč jsi tady, tak mě napadlo...“

„Vlastně jsem hledal Fiora,“ přerušil syna soudce. „Potřebuji, aby pro mě Fiore něco bezodkladně zařídil.“

„Aha,“ přikývl Aimé a bylo vidět, že se mu ulevilo. Napětí v jeho těle povolilo a trochu se uvolnil. „Fiore je ti

k dispozici. O mě už se postarají služebné,“ dodal a ukázal do vedlejší místnosti, odkud byla slyšet tekoucí voda, jak služky připravovaly večerní koupel. Z jiného pokoje zase zaznívalo cinkání nádobí a linula se z něj vůně večere.

„Výborně,“ pochválil si soudce a zamířil ke dveřím. „Fiore, přenech mého syna služebnictvu a pojď okamžitě se mnou,“ přikázal a pohybem ruky chlapcovu vychovateli naznačil, aby s ním vyšel na chodbu.

„Dobrou noc, můj pane,“ rozloučil se rychle Fiore a zlehka se uklonil, než společně se soudcem odešel z pokoje.

„Dobrou noc,“ zavolal za nimi ještě Aimé, než se dveře jeho komnat s hlasitým klapnutím zavřely.

KAPITOLA II.

„Stalo se něco, pane?“ zeptal se Fiore, když se soudcem vyšli z chlapcových komnat.

„Samozřejmě, že se stalo,“ obořil se na něj vládce rozzlobeně. „Myslíš, že bych na vás hodinu čekal v Aimého pokoji, kdyby se nic nestalo? Tolik času nazbyt opravdu nemám.“

„V čem je tedy problém?“ otázal se Fiore klidným hlasem.

„Dřív, než ti to řeknu, pověz mi, jak je na tom můj syn se svými schopnostmi,“ přikázal soudce a svižným krokem zamířil chodbou ke své pracovně. Fiore ho poslušně následoval, a když několik vteřin nic neříkal, vládce se na něj zamračeně otočil.

„Tak co?“ štěkl na něj. „Jak je na tom Aimé se svými schopnostmi?“

„Žádná změna zatím nenastala,“ odpověděl rozpačitě Fiore a odevzdaně pokrčil rameny. „Chlapec potřebuje ještě trochu času. Ale jeho fyzická kondice se velice zlepšuje, myslím tedy, že už by to nemuselo trvat dlouho a...“

„Tak ty si *myslíš*...“ pokýval soudce nespokojeně hlavou.

Myslet si bylo málo. Ne, myslet si neznamenalo vůbec *nic*. Potřeboval, aby Fiore *věděl*. Potřeboval *jistotu*. Jak může vládnout říši, když si jeho rádce *jen myslí*?

„Bohužel v tomto ohledu nezbyvá než vyčkávat. Rozvoj Aimého talentu nejde nijak uměle urychlit,“ snažil se vysvětlit Fiore, ale soudce jeho věčné omluvy synovy neschopnosti nezajímaly.

Potřeboval výsledky a potřeboval je *hned*. Hned teď, protože situace začínala být vážná.

„Šlo by to urychlit,“ prohlásil temně soudce. „Mohli bychom opět zkusit...“

„Pane,“ přerušil ho důrazně Fiore. „Copak si nepamátujete, jak to dopadlo minule? Ničeho jsme nedosáhli, spíš se to všechno ještě zbrzdilo.“

„Ano, ale od té doby už uběhlo několik let,“ pokračoval ve svém vládce. „Uznávám, že tehdy byl Aimé hodně malý. Teď už je však dost starý na to, abychom to mohli zopakovat. Navíc jsi sám říkal, že po fyzické stránce je na tom výborně. Co nám tedy brání?“

„To jsem ale neříkal proto, abyste ho zase zničil!“ Fiore zvýšil hlas a bylo na něm znát, že je skutečně rozčilený, i když se snažil ovládat. „Nemůžete si se svým synem dělat, co se vám zachce!“

„Dej si pozor na jazyk,“ sykl varovně soudce. „Jsem vládce této země a ano, můžu si dělat, co se mi zachce, ať už se svým synem, nebo s tebou. Měj proto na paměti, jak se mnou mluvíš.“

„Omlouvám se, pane,“ zkusil to smířlivěji Fiore, „ale opravdu vám nedoporučuju obřad probuzení zopakovat.“

„Možná to budeme muset zkrátka risknout,“ povzdychl si soudce, když dorazili ke dveřím jeho komnat. „Běž dovnitř, ukážu ti, co jsem dnes večer dostal,“ nakázal Fiorovi, pustil ho do své pracovny a rychle za nimi zavřel. Poté několika dlouhými kroky přistoupil ke svému velkému psacímu stolu a vzal z něj jeden z mnoha archů papíru, jimiž byl pokrytý.

„Drzost knížat už přesahuje všechny meze!“ rozohnil se soudce a podal papír Fiorovi. Byl to dopis adresovaný vládci. „Minule vyhrožovali rebelií, protože se jim nelíbila výše daní, předtím měli zase problémy s kontrolami hospodaření s dotacemi pro jednotlivá knížectví a pak se zpřísněním trestů za korupci nebo za plýtvání s přírodními zdroji. Vyšel jsem jim tedy vstříc a daně jsem snížil, a to i proto, že velkou část úrody na severu země poničily písečné bouře. Chtěl jsem tedy obyvatelstvu trochu ulevit. Taký jsem zmírnil postihy pro zemědělce za plýtvání vodou. Myslel jsem si, že tímto bude klid. Očividně jsem se ale spletl. Knížata zřejmě došla k přesvědčení, že si nyní mohou diktovat a já udělám všechno, co chtějí. Jen si přečti, co mi píšou! Hrozí občanskou válkou, pokud nepřistoupím na jejich požadavky! A jejich požadavky jsou zcela nepřijatelné! Musíme okamžitě něco udělat!“

Fiore dopis nejprve rychle prolétl očima a pak si ho přečetl pořádně. Soudce se na něj upřeně díval a vyčkával, dokud od psaní nezvedl hlavu.

„Chtějí od vás větší podporu obchodu, budování pocho-
dových tras pro karavany a jejich zabezpečení proti pouštním lupičům. Dále požadují, abyste v oázách zafinancoval výstavbu vodních nádrží a cisteren na zachytávání dešťové vody, nových studní, komplexního zavlažovacího systému, který by vedl ke zvýšení úrody, a také konstrukci ochranných zdí kolem polí a alejí, které by zabránily ničivým následkům pouštních bouří. V méně rozvinutých městech po vás knížata vyžadují stavbu kanalizace a nemocnic jako prostředku ke zlepšení hygieny a zamezení šíření nakažlivých nemocí. Také jim máte do nemocnic opatřit zkušené lékaře. Trvají rovněž na tom, že je potřeba investovat do modernizace měst. Jako příklad uvádějí stavbu silnic, parků a sportovišť. Nezapomněli ani na podporu vzdělávání. Rádi by ve městech viděli nové školy. A taktéž chtějí,

abyste do chudých oblastí, v nichž hrozí hladomor kvůli extrémnímu suchu a přírodním katastrofám, zvýšil zasílané příděly potravin a pitné vody,“ vyjmenovával Fiore požadavky knížat, když byl se čtením hotov. „A ideálně byste to měl zařídit teď hned. Není toho zrovna málo, ale všechno jsou to věci, které jsou pro obyvatele skutečně důležité.“

„Nepopírám, že jsou důležité, ale kde na to všechno mám v této chvíli vzít peníze?“ rozčiloval se soudce. „Snížil jsem daně a pokuty, což pro královskou pokladnu znamenalo obrovské ztráty. Knížectvím jsem navýšil roční dotace na správu měst, aby si knížata mohla kanalizaci nebo nemocnice zafinancovat sama. Do oblastí ohrožených chudobou už potravin posílám víc než dost. Nemůžu za to, že tam kvůli pouštním banditům občas nedorazí...“

„Odtud asi pochází jejich přání na zabezpečení obchodních cest,“ poznamenal Fiore. „Lupiči představují obrovský problém.“

„Jistě, ale taková ochrana obchodních cest není jen tak,“ hřímal vládce. „K něčemu takovému je zapotřebí velké množství vojáků a vojáky v poušti bude nutné někde ubytovat a něčím je krmit. A to je logisticky i finančně náročné. Všechny jejich výmysly jsou logisticky a finančně náročné. A taky materiálně náročné. Kde na výstavbu obchodních tras, zavlažovacího systému, ochranných zdí, kanalizace a nemocnic a kdo ví, čeho všeho ještě, mám kromě peněz sehnat materiál a odborníky, kteří vědí, jak se takové věci vůbec staví? Navíc, když zafinancuju realizaci jedné věci, napříště budou chtít zase něco jiného. Třeba kasárny pro svá vojska, která by pak na mě mohla poslat... Anebo si vymyslí, že chtějí divadla a koupaliště nebo co já vím. Je to nekonečný kolotoč.“

„To je možné, ale pro správné fungování země jsou tyhle investice nezbytné,“ odvážil se říct Fiore. „Obchodování, zavlažování polí, nemocnice, školy i kultura jsou potřeba.“

„Ano, ale knížectví jsou dost bohatá na to, aby si tyhle věci mohla zaplatit sama,“ bouchl pěstí do stolu soudce. „Proč bych to měl financovat a zařizovat já?“

„Nejsem si jistý, že jsou knížectví opravdu tak bohatá,“ oponoval Fiore. „Některé části říše jsou na tom dost špatně, je tam strašná chudoba.“

„Tomu nevěřím,“ odsekl vládce. „Neustále jim jen navyšuju příjmy a snižuju daně.“

„Bohužel tomu tak je, a pokud s tím okamžitě nezačnete něco dělat, knížata požadují vaši rezignaci na pozici soudce, protože vás považují za nekompetentního vládce, který se nezajímá o stav říše,“ shrnul obsah dopisu Fiore.

„Jak se jen vůbec opovažují psát mi takové věci?“ burácel rozlíceně vládce. „Něco takového absolutně nepřichází v úvahu! Titul soudce se v mém rodu dědí už od počátku věků! Navíc jak by chtěli ovládat armádu stínů? To umím jen já a mí potomci!“

„Asi si myslí, že se bez ní obejdou,“ pokrčil rameny Fiore. „Koneckonců není zase tak velká a zakázal jste ji dále rozšiřovat. Sice jsou to skvělí bojovníci, ale... Anebo...“ zarazil se náhle a na tváři se mu objevil polekaný výraz.

„Anebo co?“ křikl na něj soudce vztekle.

„Anebo mají v plánu je ovládat pomocí vašeho syna,“ dořekl Fiore ponuře.

„Cože?“ zarazil se vládce a nechápavě se na svého sluhu podíval. „Jak to myslíš?“

„Vezmou si vašeho syna jako rukojmí a jednoduše mu budou nařizovat, jaké rozkazy má stínům dávat,“ vysvětlil svou úvahu Fiore a bezděčně se ohlédl směrem, odkud předtím přišli a kde se nacházel chlapcův pokoj.

„To snad nemyslíš vážně,“ vydechl zděšeně soudce. „Něco takového se nikdy nesmí stát!“

„Ne, to nesmí,“ souhlasil Fiore a položil dopis zpátky na stůl. „Co tedy uděláme? Máte nějaký nápad?“

„Já?“ zpražil ho vražedným pohledem soudce. „Od nápadů jsi tady přece ty! Povýšil jsem tě na svého rádce a pobočníka a poté i na vychovatele svého syna. Myslíš, že jsem to udělal jen tak z čirého přátelství? Jsi tady od toho, abys mi pomáhal vládnout, proto něco vymysli!“

„Vy se mými radami ale stejně příliš neřídíte,“ rozhodil rukama Fiore. „Minule jsem vám přece říkal, abyste knížatům neustupoval, co se týče pokut za plýtvání vodou, protože budete vypadat jako slab...“

„Mlč!“ zarazil ho prudce soudce a varovně na něj pohlédl. „Teď není čas na tvoje rozumy. Je potřeba jednat!“

„Souhlasím,“ přikývl rezignovaně Fiore a na chvíli se zamyslel.

Soudce znaveně obešel stůl a ztěžka dosedl do svého křesla. Zničeně si přešel dlaněmi po tváři a nakonec se lokty opřel o desku stolu.

„Nuže?“ vyzval Fiora a upřel na něj zrak.

„Tohle není záležitost, kterou bychom měli projednávat za zavřenými dveřmi,“ konstatoval Fiore. „Je potřeba svolat královskou radu a velekněze a probrat to společně. Až dospějeme k nějakému řešení, bude potřeba vyslat posla ke knížatům a přizvat na jednání i je. Hrozí občanská válka, něco takového je potřeba řešit komplexně.“

„Dobře,“ přikývl rozvážně vládce a unaveně se opřel do křesla. „Svolej tedy na zítřejší dopoledne schůzi rady. Ať jsou přítomní i velekněz s generálem. Vyřiď jim, že se bude řešit problém nejvyšší urgencye, a naznač jim, na co se mají připravit.“

„Jistě, jdu to ihned zařídit,“ pokýval Fiore vážně hlavou.

„A také si přes noc rozmysli, co bychom měli udělat,“ nakázal soudce. „Zítra chci slyšet nějaké návrhy.“

„Samozřejmě,“ přisvědčil Fiore a zlehka se uklonil.

„Běž,“ vyzval ho a ledabylým gestem rukou mu naznačil, aby se vydal splnit své úkoly.

Fiore se ještě jednou uklonil a odspěchal pryč.

Když vládce osaměl, zhluboka si povzdechl a poté povolal svou služebnou. Nařídil jí, aby mu připravila horkou koupel a přinesla pohár vína. Pomalu vstal od stolu a těžkým krokem došel do své velkolepé královské koupelny, které vévodila rozměrná vana s velkým odkládacím prostorem, kam mu služebnictvo obvykle servírovalo drobné občerstvení a víno. Postavil se před vysoké zrcadlo zdobené zlatem a prohlédl si svůj znavený obličej. Za těch devět let vlády se mu vytvořily hluboké vrásky na čele, i když byl stále ještě mladý. Jeho pleť měla chorobný naředlý tón a kůže se zdála téměř průhledná. Sem tam mu na tváři prosvítaly červené žilky, které měla pravděpodobně na svědomí jeho láska k ostřejšímu pití. Než se stal vládcem, byl zdravě opálený a jedinou nedokonalost mohl tvořit fakt, že mu přilíši nerostly vousy. I to však už bylo minulostí, a kdyby chtěl, mohl by si nechat narůst hustý plnovous. V horkém pouštním počasí ale bylo lepší zdobit se jen krátkým strništěm nebo mít tvář oholenou dohladka. Také se mohl chlubit výraznými lícními kostmi a perfektním rovným nosem. Prohrábl si rukou světlé vlasy a zadíval se do svých hezky tvarovaných modrých očí. Kdyby nepůsobil tak strhaně, byl by skutečně neodolatelným mužem. Pravidelně trénoval, i když, pravda, teď už mnohem méně než dříve, ale i tak bylo jeho tělo stále svalnaté a štíhlé.

Do koupelny mezitím přišla služebná a začala napouštět vanu. Přidala do vody několik kapek růžového oleje a celou místnost za okamžik naplnila výrazná květinová vůně. Slyšel, jak mu chystá čisté oblečení na noc, a poté se ozval cinkot sklenice a uklidňující zvuk vína tekoucího do číše. Přistihl se, že už se nemůže dočkat, až vleze do teplé vody a zhluboka se napije z poháru. Alkohol mu pomůže se uvolnit a snad i na chvíli zapomenout na všechny vládařské starosti.

Ještě jednou se zadíval na své vrásky na čele a promnul je rukou, jako by je chtěl vyhladit. Kýžený efekt se však nedostavil. Zamračil se na svůj odraz, ale když ani to nepomohlo, rozmrzele se odvrátil a začal se svlékat.

Za všechny ty vrásky i nezdravou barvu v obličejí, za nadměrné pití i únavu může jeho otec, který mu předal vládu, aniž by ho na to byl jakkoliv připravil. Strávil spoustu času v jiné zemi, v cizím těle a s pochroumanou duší, jež na mnoho let zapomněla, že se původně narodil jako dědic velké pouštní říše, a po svém návratu do sluncem rozpáleného světa se musel okamžitě oženit a začít vládnout. Nikdo mu nic pořádně nevysvětlil ani mu neřekl, jak a co správně dělat.

Otec brzy po jeho korunovací ulehл a poklidně si umřel s naivním vědomím, že země je v dobrých rukou, a mladý soudce nechápal, jak si to vůbec mohl ten starý muž myslet. Bývalému soudci asi tíže stáří zcela zatemnila mysl a svého syna považoval za dokonalého nástupce. Jenže nový vládce měl k dokonalosti tak daleko, jak jen daleká byla cesta přes moře do druhého světa. Obklopil se sice schopnými lidmi, nebo alespoň lidmi, kteří se tvářili, že schopní jsou, ale i tak měl spoustu problémů a od začátku se mu příliš nedařilo. Bylo pro něj neskutečně těžké získat si důvěru lidu a okolních knížectví, která k říši patřila. Ne, vlastně si ji tak docela nezískal nikdy. Lidé v hlavním městě ho sice ctili jako boha přesně tak, jak to mělo správně být, ale čím byla vzdálenost od města, kde sídlil, větší, tím byl jeho vliv slabší. A podle všeho tam byla i větší chudoba a nedostatek vody, málo úrodné půdy, špatná infrastruktura a nízká úroveň vzdělanosti. Čím ale na tom byly regiony hůře, tím větší byla jejich touha po vzpourách. Byly sice roky, kdy byl v zemi relativní klid a vše se zdálo být v pořádku, ale vždy to bylo jen ticho před bouří. Rebelové jen sbírali síly k útoku.

Ať se snažil konflikty v říši řešit jakkoliv, nikdy zkrátka nic dlouhodobě nefungovalo. Neustále se množily nějaké problémy, o které se bylo třeba postarat, od neúrody, výše daní, cen potravin, přes spory o různé zákony a nařízení, až po vysokou míru kriminality a nájezdy pouštních banditů na menší osady a oázy, které vedly ke vzpourám a demonstracím obyvatel. Starosti mu také dělal nedostatek škol a vzdělaných odborníků nebo bídná zdravotní péče. Pořád dokola si mu rovněž kdekdo stěžoval na chudobu a velkou nezaměstnanost. A tak investoval, kde se dalo, snižoval daně, rozdával potraviny zdarma, až se stalo, že královská pokladna začala vysychat jako vodní zdroje v poušti, ale poměry v říši se nezlepšovaly. Spíš naopak.

Snažil se poslouchat, co mu říkali rádcové, ale ani to příliš nepomáhalo, a když se rozhodoval bez jejich rady, škody byly ještě větší. Nesčetněkrát se zamýšlel nad tím, jestli je skutečně tak špatným vládcem, nebo má jen rádce, kteří nestojí za nic, či jestli nemá jednoduše smůlu, že musí vládnout zemi, v níž lidé nikdy nebudou spokojení. A možná to byla kombinace všeho dohromady.

Fiore mu mnohokrát vyčítal, že působí jako slabý soudce, a měl by si mezi okolními knížaty sjednat autoritu například tím, že by nechal popravit všechny rebely, a to nejlépe všem na očích. Dal by tak veřejně najevo, že sebou nenechá manipulovat a že po svých poddaných vyžaduje poslušnost. Nápad to nebyl špatný, ale bál se, že by tímto krokem proti sobě mohl knížectví ještě více poštvat, jak naznačovali jiní rádcové, kteří se přikláněli spíše k mírovým postupům. Udělal to tedy po svém. Naoko zorganizoval jednání o příměří, ale postupně nechával odstranit vůdce rebelujících knížat. Hezky nenápadně a potichu, aby nevzbudil přílišné podezření. Nakonec to však dopadlo tak, že se na jeho záškodnické akce stejně přišlo a v knížectvích tím vzbudil neuvěřitelný vztek a nenávist. Lidí,

kterých se mu podařilo zbavit, vzápětí nahradili jiní, mnohem urputnější a zatvrzelejší. A tak nejenže dále vypadal jako slabý vládce, ale navíc si vybudoval reputaci úskočného bastarda, jemuž není radno věřit a jenž se neštítí využívat ty nejhorší praktiky.

Promnul si rukama tvář, aby se zbavil tíživých myšlenek, a svlékl ze sebe kalhoty. Podal je služebné, která už v náručí držela i zbytek jeho oblečení, a poslal ji pryč. Protáhl se a pomalu se ponořil do teplé aromatické vody. Pohodlně se ve vaně uvelebil a vzal do ruky pohár vína. Lehce s tekutinou uvnitř zavířil a zálibně si ji prohlédl. Beze spěchu se napil. Chtěl si tuto chvíli klidu a ticha náležitě vychutnat. Možná si měl poslat i pro nějaké lehké jídlo, třeba jen pro ovoce a kousek uzené šunky. Ale nechtělo se mu už zvedat a znovu volat služebnou. Vystačí si jen s vínem.

Pozvolna upíjel z číše a upíral zrak do světla svíček, jimiž byla místnost ozářená.

V tom tichu a klidu najednou zatoužil po něčí přítomnosti. Připadal si osamělý a opuštěný. *Byl osamělý a opuštěný.*

Než se stal soudcem, nikdy ho nenapadlo, jak osamělý může život takového vládce být, zvláště vládce, kterého nenávidí vlastní žena a jehož syn je jen ubrečený budížkničemu. Kde přesně se stala chyba? Proč se všechno tak tragicky pokazilo? Proč se mu nedařilo nic napravit? Proč nedokázal udělat svou rodinu šťastnou, proč ve svých poddaných nedokázal vzbudit patřičnou oddanost? Proč neměl žádné přátele? *Kdo* za to mohl? Kdo způsobil to, že vše byla jen jedna velká mizérie?

Na žádnou z těch otázek nedokázal najít uspokojivou odpověď. Možná ale ve skutečnosti žádnou nehledal, protože se těch odpovědí bál. Kdyby chtěl doopravdy přijít na to, co bylo špatně, musel by se ponořit do svého nitra a zpytovat svědomí. A to by vyžadovalo mnoho energie

a bylo by to velmi bolestivé. Musel by si totiž přiznat, že si za všechno vlastně může sám. To on *sám* si zpackal život.

Padl na něj smutek těžký jako samotné moře.

Ne! Nesmí se takto poddávat špatné náladě!

Zhluboka si lokl vína a dolil si sklenici.

Nesmí přemýšlet nad tím, co bylo. Musí přijít na to, jak vyřešit stávající situaci a zajistit pro sebe i pro říši lepší budoucnost. Na minulosti nezáleží, stejně už ji nezmění. Není tedy důvod se do ní hroužít a týrat tak sám sebe. Musí udělat všechno pro to, aby ho knížata začala respektovat, musí si sjednat autoritu a získat důvěru lidu. Musí těm zatraceným rebelům ukázat, že je silným vládcem!

Ale k tomu, aby se mohl stát skutečně silným vůdcem, *neporazitelným* vůdcem, by se hodilo, kdyby v sobě jeho syn konečně probudil své schopnosti. Bohužel se však Aimé k žádné aktivitě příliš neměl a nepomáhala ani Fiorova péče, ani velekněžovy rady, ani trénink s generálem, a obřad probuzení nezafungoval už vůbec. Mnohokrát se zamýšlel na tím, proč tomu tak je. Je to proto, že je chlapec ještě příliš malý? To by ale neměl být problém. Potomci soudců byli obvykle velmi nadaní a jejich schopnosti se začaly projevovat brzy. Ano, *obvykle*. Možná to bylo tím, že hoch jednoduše zdědil veškerou neschopnost po něm tak, jak to naznačoval Fiore. Jemu samotnému trvalo spoustu let, než v sobě svou sílu objevil. Trvalo mu to vlastně jeden předčasně ukončený život. Schopnosti se u něj projevíly, až když bylo jeho původní tělo zničeno a jeho duše musela přesídlit do nového. Tento šok, který utrpěl, nějakým způsobem aktivoval jeho skrytou moc. Třeba by to fungovalo i u Aimého, ale to by musel svého syna nejprve zabít a nechat ho převtělit, a to byla představa, která se mu i přes to všechno, co byl ochoten podstoupit, aby si udržel vládu nad říší, přičila. Nechat potají zmizet pár vůdců rebelů pro něj nebyl problém, ale připravit svého syna o jeden z životů

bylo i na něj příliš. Navíc nebyla jistota, že by to skutečně mělo efekt. On sám sice své schopnosti po své první smrti objevil, ale nikdy se je nenaučil doopravdy ovládat.

Jako potomek z rodu, jenž vládl této říši již celá staletí, by měl umět nahlížet lidem do myslí. A měl by mu k tomu stačit pouhý dotek. Kdykoliv by se dotkl jiného člověka, měl by být schopný nahlédnout do jeho myšlenek a číst v nich jako v knize, procházet se v nich jako v parku a podle libosti si vybírat, k jaké květině, k jaké vzpomínce si přičichne, které zralé jablko, kterou myšlenku v sadu paměti své oběti ochutná. Tak to mělo správně být, jenže právě takto to u něj nikdy nefungovalo. Kdykoliv se dotkl jiného člověka, zavalila ho pouštní bouře cizích vzpomínek a myšlenek, v nichž by se nedokázal zorientovat, snad ani kdyby mu někdo dal podrobnou mapu mysli dané osoby. Viděl zkrátka jen chaotické útržky jednotlivých vzpomínek, které se navzájem mísily a vytvářely tak bizarní a děsivé divadlo nejrůznějších vidin. Jen zřídkakdy se mu hlavou jiného člověka podařilo dopracovat k nějakému konkrétnímu cíli, který hledal. Většinou se jen topil v písečných dunách a jednotlivé vzpomínky a myšlenky byly jako rozvířená zrnka písku. Některá na něm ulpěla, některá ho bolestivě škrábala v očích, jiná ho dusila a další mu zalézala za límec a šimrala ho na zádech.

Jako soudce měl svou schopnost nahlížet lidem do myslí využít k vládnutí a řízení říše. Mělo mu to pomáhat řešit nejrůznější spory nebo se rozhodovat v těžkých situacích. Jemu jeho chaotická moc ale jen všechno ztěžovala. Snažil se vyhybat lidskému doteku a využívat tak své nadání co nejméně, čehož si samozřejmě mnozí všimli, a začaly tak kolovat fámy, že ve skutečnosti nevidí vůbec nic. To však byla pravda jen v případě Fiora, jemuž dal při proměně část své krve, a Aimého, protože to byl jeho syn. A pak také v případě královny, ale to proto, že byla mocnější než on.